

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Mgr. O. F.**, bývajúceho v B., prechodne v B., proti odporcom **1/ S.**, so sídlom v B., IČO: X., **2/ H.**, so sídlom v B., IČO: X., **3/ Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, IČO: 00151866, **4/ Okresnej prokuratúre Bratislava II**, so sídlom v Bratislave, Kvetná č. 13, **5/ Slovenskej republiky – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, IČO: 00166073, **o vydanie psov, náhradu škody a nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13 C 47/2009, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. júla 2011 sp. zn. 5 Co 316/2013, 5 Co 317/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporcom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením zo 16. marca 2011 č.k. 13 C 47/2009-97 zastavil konanie v časti o vydanie 33 psov (§ 83, § 103 a § 104 ods. 1 O.s.p.), lebo toho istého plnenia sa ten istý navrhovateľ domáha proti rovnakým odporcom v inom občianskom súdnom konaní, ktoré je vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11 C 28/2006. Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ odvolanie.

Okresný súd Bratislava II uznesením z 30. mája 2011 č.k. 13 C 47/2009-115 zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zakázal: a) odporkyni 1/ nakladať s jeho bankovým účtom v P. banke, a.s., b) odporcovi 2/ vykonávať akékoľvek platby v prospech odporkyne 1/. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ svoj návrh

odôvodňoval tým, že je vlastníkom 33 psov, ktoré mu boli násilne a protiprávne odňaté a hrozí nielen to, že o ne nebude riadne postarané, ale tiež to, že budú utratené. Dospel k názoru, že nie sú dané procesné predpoklady vyplývajúce z § 74 ods. 1 a § 76 ods. 1 O.s.p., lebo navrhovateľ neosvedčil, že je vlastníkom psov a ani to, že bez nariadenia ním požadovaného predbežného opatrenia by bol ohrozený výkon rozhodnutia. Navyše, odporkyňa 1/ ani nemá v P. banke, a.s. navrhovateľom uvádzaný účet. Súd prvého stupňa uzavrel, že navrhovateľ v danom prípade neosvedčil jemu hroziacu ujmu ani opodstatnenosť obavy, že bez nariadenia predbežného opatrenia by bol ohrozený výkon súdneho rozhodnutia. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia preto zamietol. Aj proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ odvolanie.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 29. júla 2011 sp. zn. 5 Co 316/2011, 5 Co 317/2011 obe napadnuté uznesenia súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne (§ 219 O.s.p.). Podľa jeho právneho názoru bolo konanie v časti o vydanie 33 psov zastavené v súlade so zákonom (§ 83, § 103 a § 104 ods. 1 O.s.p.), a to vzhľadom na prekážku (iného) začatého konania. Rovnako správne bol zamietnutý návrh na nariadenie predbežného opatrenia, pre ktoré neboli dané procesné predpoklady, lebo navrhovateľ ničím relevantným neosvedčil potrebu ním navrhovanej dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) znemožnením realizácie jeho „vlastného procesného dispozičného práva“. Odvolaciemu súdu vytkol, že rozhodol skôr, než bola posúdená opodstatnenosť jeho námietky zaujatosti vznesenej proti sudkyni súdu prvého stupňa. Podľa jeho názoru bola v konaní dostatočne osvedčená potreba ním požadovanej dočasnej úpravy. Súdny rozhodli o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia spôsobom, ktorým prejudikovali rozhodnutie vo veci samej. Nedostatočne tiež vyhodnotili to, že neboli dané dôvody pre zastavenie konania v časti o vydanie 33 psov, lebo predmetom konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11 C 28/2006 je niečo iné (neplatnosť zmluvy o dielo a vydanie veci), ako v prejednávanej veci. Okresný súd Bratislava I v uvedenom konaní prispôbil petit návrhu proti vôli navrhovateľa tak, ako sa mu to hodilo („spravil petit vydania psov“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania s právnickým vzdelaním (§ 240 ods. 1 O.s.p. a § 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 O.s.p. Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré je v danom prípade napadnuté dovolaním, nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 os. 1 a 2 O.s.p. Prípustnosť dovolania navrhovateľa preto z týchto ustanovení nevyplýva. Navyše, ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. vylučuje prípustnosť dovolania [i keby inak išlo o rozhodnutie so znakmi významnými z hľadiska § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. (tieto znaky nie sú v tomto prípade dané)] vtedy, ak smeruje (o. i.) proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení.

Prípustnosť dovolania navrhovateľa by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej zo závažných procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade

vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

1. V dovolaní sa namieta, že súdy odňali navrhovateľovi možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

1.1. Dovolateľ tvrdí, že k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. došlo znemožnením realizácie jeho „vlastného procesného dispozičného práva“; súdy jeho návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietli napriek tomu, že dostatočne osvedčil potrebu ním požadovanej dočasnej úpravy. Navyše, o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhodli spôsobom, ktorým prejedikovali rozhodnutie vo veci samej.

K tejto námietke dovolací súd uvádza nasledovné:

Predbežné opatrenia sú predbežnými predovšetkým v tom zmysle, že ich možno nariadiť pred začatím konania. Ich predbežnosť spočíva tiež v tom, že sa nimi neprejudikujú

práva účastníkov, ani tretích osôb. Nariadenie predbežného opatrenia nie je možné vtedy, ak sú dané podmienky pre konečné rozhodnutie. Pri predbežnom opatrení, predpokladom ktorého je potreba urýchlenej dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania, sa súd spravidla nevyhne tomu, že ním nariadované predbežné opatrenie bude mať – hoci aj len dočasne – zhruba rovnaký obsah, ako rozhodnutie vo veci samej. Súd ale v žiadnom prípade nesmie nariadiť také predbežné opatrenie (predbežné opatrenie takého obsahu), ktorým by znemožňoval alebo mimoriadne sťažoval obnovenie pôvodného stavu.

Nariadenie predbežného opatrenia má dočasný (predbežný) charakter. Pri nariadovaní predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. V dôsledku toho sa tu nezisťujú všetky tie skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia o veci. Skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi. Zákon z tohto dôvodu ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní o predbežnom opatrení mal súd vykonávať dokazovanie (§ 120 a nasl. O.s.p.). Pre nariadenie predbežného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia. Pre účely preskúmanej veci treba zdôrazniť, že v dôsledku osobitnej povahy konania a rozhodovania o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nie je potrebné dbať na tie formálne požiadavky, ktoré zákon predpisuje pre proces dokazovania vytvárajúci podklady pre rozhodnutie vo veci samej. Keďže sa procesné predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia iba osvedčujú, a to spravidla listinami, nie je súd pred rozhodnutím o predbežnom opatrení povinný vytvoriť účastníkom konania procesnú možnosť vyjadriť sa k obsahu listín, z ktorých vyvodzuje závery o splnení predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia.

Navrhovateľ namieta, že na ním riadne osvedčený skutkový stav bolo potrebné aplikovať ustanovenia § 74 ods. 1 a § 76 ods. 1 O.s.p. a jeho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovieť, súdy však, zastávajúc opačný názor, tento jeho návrh zamietli. Dovolateľ v tomto smere namieta správnosť právneho posúdenia, na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový

stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (vid' tiež R 54/2012 a tiež iné rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže navrhovateľ uvedený dovolací dôvod uplatnil v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnuté uznesenie posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

1.2. Navrhovateľ na odôvodnenie svojho tvrdenia, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) uviedol tiež to, že v danom prípade neboli dané dôvody pre zastavenie konania v časti o vydanie 33 psov. Namietol, že predmetom konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11 C 28/2006 je niečo iné (neplatnosť zmluvy o dielo a vydanie veci), ako v prejednávanej veci; podľa jeho názoru je predmet týchto konaní odlišný, a preto nemohlo ísť o prípad litispendencie (§ 83 O.s.p.).

Pokiaľ by bola predmetná námietka dovolateľa opodstatnená, zakladal by postup súdu procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Judikatúra najvyššieho súdu totiž za prípad odňatia možnosti konať pred súdom (vo význame znemožnenia realizácie procesných oprávnení účastníka občianskoprávneho konania) označuje aj postup súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietne zaoberať meritom veci (odmietne podanie alebo konanie zastaví alebo odvolací súd odmietne odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup nie sú dané (vid' napríklad R 23/1994 a R 4/2003, ale aj rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 14/1996, prípadne ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 41/2000, 2 Cdo 119/2004, 3 Cdo 108/2004, 3 Cdo 231/2008, 4 Cdo 20/2001).

Vzhľadom na túto námietku dovolací súd skúmal, či obsah spisu opodstatňoval záver súdov, v zmysle ktorého bolo – so zreteľom na § 83 a § 104 ods. 1 O.s.p. – potrebné konanie zastaviť v časti týkajúcej sa 33 psov.

V zmysle § 83 O.s.p. bráni začatie konania tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie. V tomto ustanovení vyjadrená prekážka veci začatej (litispendencia) patrí k podmienkam konania, ktorých nedostatok súdu znemožňuje rozhodnúť vo veci samej. Prekážka veci začatej bráni tomu, aby bola prejednaná a rozhodnutá vec, o ktorej už bolo skôr začaté konanie. Takýto nedostatok podmienky konania nemožno odstrániť, preto súd po jeho zistení musí konanie v ktoromkoľvek štádiu bez ďalšieho zastaviť (§ 104 ods. 1 O.s.p.). O prekážku veci začatej ide v zmysle uvedeného ustanovenia vtedy, keď v neskoršom konaní ide o ten istý nárok, o ktorom u bolo skôr začaté iné konanie, ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Konanie sa týka tých istých osôb aj vtedy, keď majú rovnaké osoby v rôznych súdnych konaniach rozdielne procesné postavenie (v jednom konaní vystupujú ako žalobcovia, v druhom ako žalovaní). Konanie sa týka tých istých osôb aj vtedy, keď v neskôr začatom konaní vystupujú právni nástupcovia osôb, ktoré sú alebo boli účastníkmi skôr začatého konania. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak v konaní ide o rovnaký nárok, ktorý je vyvodzovaný z rovnakých skutkových okolností.

Pri skúmaní, či v prejednávanej veci došlo k prekážke skôr začatého konania vedúcej k potrebe zastaviť konanie (§ 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 83 O.s.p.), vzal dovolací súd na zreteľ, že v spise Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 13 C 47/2009 sa na č.l. 49 až 53 nachádza fotokópia návrhu z 27. februára 2006, petit ktorého potvrdzuje, že navrhovateľ sa vo veci Okresného súdu Bratislava I vedenej pod sp. zn. 11 C 21/2006 domáhal aj toho, aby súd rovnakým subjektom (ktoré sú v procesnom postavení odporcov 1/ a 2/ aj v preskúmvanej veci), „nariadil vydať mu všetky psy, fenky a šteniatka“. Neobstojí preto navrhovateľova námietka, že (čo do vydania 33 psov) predmet oboch konaní je odlišný, a preto neboli procesné predpoklady pre zastavenie konania.

2. Z hľadiska obsahového navrhovateľ namieta tiež procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. g/ O.s.p. Tvrdí, že v priebehu konania na súde prvého stupňa vzniesol námietku

zaujatosti vec prejednávajúcej sudkyne, odvolací súd ale rozhodol skôr, než by posúdil opodstatnenosť ním vznesenej námietky.

V spise je na čl. 123 založená zápisnica z 1. júla 2011, podľa ktorej navrhovateľ pri jeho informatívnom výsluchu uviedol, že namieta sudkyňu súdu prvého stupňa JUDr. M. F., lebo „jej rozhodnutiam nerozumie“ a má „divné meno, to nie je kresťanské meno“, pričom „on chce „kresťanského sudcu“. Namietaná sudkyňa vo vyjadrení k navrhovateľom vznesenej námietke zaujatosti uviedla, že nemá relevantný vzťah k žiadnemu účastníkovi konania ani prejednávanej veci.

Najvyšší súd už v rozhodnutí, ktoré bolo v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky publikované pod R 59/1997, uviedol, že neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne.

Dovolací súd pri skúmaní opodstatnenosti tejto námietky navrhovateľa vzal na zreteľ, že sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (§ 14 ods. 1 O.s.p.). Účelom ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p. je prispieť k nestrannému prejednaní veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou určitý právne významný vzťah sudcu, a to buď k veci (o takýto vzťah ide vtedy, ak sudca má svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci), alebo k účastníkom konania (o taký vzťah ide napríklad vtedy, ak sudca má určitý osobný, priateľský alebo iný vzťah so zreteľom na ktorý možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti) a napokon k zástupcom účastníkov konania. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov (§ 14 ods. 1 O.s.p.), ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Treba zdôrazniť, že účastník konania nemá

právo „vyberať“ si sudcu, ktorý (ne)bude jeho vec prejednávať a rozhodovať (viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Nc 22/2007).

V danom prípade obsah spisu nenasvedčuje o existencii žiadnej skutočnosti, ktorá by mohla viesť k záveru o opodstatnenosti navrhovateľovej námietky zaujatosti vznesenej voči JUDr. M. F. Dovolateľom v námietke zaujatosti uvádzané okolnosti sú v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p. bez akéhokoľvek právneho významu a nemôžu viesť k záveru, že namietaná sudkyňa je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru o neopodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

3. Pre prípad, že dovolateľ spochybňuje tiež úplnosť a správnosť skutkových zistení súdov, najvyšší súd uvádza, že neúplnosť skutkových zistení súdu nižšieho stupňa môže síce viesť k vecne nesprávnemu rozhodnutiu súdu, nemôže ale založiť prípustnosť dovolania, lebo nie je vadou vymenovanou v § 237 O.s.p.

4. Niektoré formulácie zvolené v dovolaní nasvedčujú tiež tomu, že navrhovateľ namieta aj to, že napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. K pojmu „nesprávne právne posúdenie“ a kvalifikácii nesprávneho právneho posúdenia veci ako (síce) relevantného dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorý (ale) prípustnosť dovolania nezakladá, sa dovolací súd vyjadril v bode 1.1. Keďže navrhovateľ uvedený dovolací dôvod uplatnil v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd posúdiť vecnú správnosť napadnutého uznesenia.

5. Najvyšší súd dovolanie navrhovateľa, prípustnosť ktorého nevyplýva z § 239 O.s.p. a § 237 O.s.p., odmietol ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešným odporcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal odporcom náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na jej priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. mája 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková